

i Sognekommunerne at have særlige Ægteffabsstiftere, men dette kan efter Omstændighederne være lige saa vanskeligt som med Sognekogederne. Det er jo ikke altid, man i Sognene kan finde Mænd, der ere egnede dertil, navnlig ikke i smaa Sogne. Og dertil kommer den samme Betragtning, som allerede Medlemmer er anført for Sognekogedernes Vedkommende, nemlig Lønspørgsmaalet. Man kan dog ikke paalægge Folk det som borgerligt onus. Man maatte altsaa her, hvad dette høje Ting jo ikke holder saa meget af, skabe en Række ny Embedsmænd, som man maa betale Lønning. Jeg skal saa endnu kun gøre een Bemærkning med Hensyn til § 8, der omdandler Kundgørelsen efter § 5. Der siges med Hensyn til denne Kundgørelse af de paagældendes Hensigt at indgaa det borgerlige Ægteffab, at den kan udelades enten efter Bevilling af Overøvrigheden eller i livsfarlige Sygdomstilfælde, som ikke tillade Opfattelse, og Paragrafen indeholder altsaa en Forandring, som jeg for saa vidt ikke lægger Vægt paa, nemlig Bevillingen skulde gaa over fra Justitsministeriet til Overøvrigheden. Det er nemlig nu saaledes, at det efter Loven af 13de April 1851 er Justitsministeriet, som bevilger, men Bevillingen udleveres af Overøvrigheden. Det synes nu at skulle være Meningen, at de skulle kunne udstedes uden videre efter Overøvrighedens Støn og uden noget Bede lag, som nu betales for Bevillingen. Jeg antager, at hvis det er Meningen, saa kommer man naturlig i Praxis ind paa, at det bliver en ren Formjag at søge disse Bevillinger. Naar de ikke koste noget, saa ville Folk begære dem, og saa tror jeg nok, at man i temmelig stort Omfang vil kunne gaa en Streg over Bestemmelsen om Kundgørelsen. Jeg er opmærksom derpaa, for at opfordre et eventuelt Udvalg til nærmere at overveje Sagen, om det ikke vilde være rimeligt og fornuftigt paa det Punkt at holde sig i det mindste i det væsentlige til det nuværende saaledes at Folk, hvis de ville slippe for denne Kundgørelse, ligesom naar Folk ville slippe for Lønningen, maa løse det, man kalder et Vieslesbrev, og finde sig i at betale det derfor fastsatte Gebyr. — Man vil altsaa se at de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, i det store og hele nærmest ere til Vejledning eller til Underretning om min Opfattelse. Mine væsentligste Indvendinger ere de, som jeg har anført med Hensyn til § 1, Nr. 11.

M. Nielsen: Jeg giver den højtærede Minister Ret i, at man jo ikke kan

gaa til et Lovforslag som dette for Præsternes Skyld, det vilde være for meget forlangt. Naar der taltes om at tage en saa vidtgaaende og betydningsfuld Lov som denne for Præsternes Skyld, mente den højtærede Minister, at Præsterne for største Parten vilde være mod Forslaget, medens jeg mente, at Præsterne for største Parten vilde være for det. Ja, det er jo, som den højtærede Minister sagde, Paastand mod Paastand. Men mon der ikke skulde ligge en lille Forklaring dertil, at den højtærede Minister mest faar sin Opfattelse gennem Biskopperne, medens jeg har min Opfattelse gennem Samtale med Præsterne? Man vil jo gerne have, at andre have den Ansættelse, man selv har, og jeg tror, at de fleste af vore Biskopper for Øieblikket ikke ønske borgerligt Ægteffab, og saa antage de eo ipso, at de fleste af Præsterne heller ikke ønske det. Jeg tror nok at hvis Præsternes Mening blev æftet om denne Sag, vilde jeg komme til at staa paa den Side, der fik Ret; jeg tror nemlig, at Flertallet ønsker det. — Saa gjorde den højtærede Minister en lille Bemærkning om, at naar alligevel saa godt som det samme Antal som nu vilde søge kirkelig Vielse, saa var i og for sig denne Forandring af temmelig uvæsentlig Betydning — saaledes forstod jeg den højtærede Minister. Det tror jeg nu slet ikke; det er hverken Tilfældet med Hensyn til det Ægteffab, som gaar til den kirkelige Vielse, eller for den Præst, som staa og vier dette Par. Der er virkelig stor Forskel, om man staa lige over for et Par, som kommer der, fordi de skulle komme, og om man staa lige over for et Par, som kommer der, fordi de gerne ville. Være det at have Bevidstheden om, at det ikke er tvungne Folk, der staa foran en, vil i alt Fald for mig have stor Betydning. Det er ikke behageligt for en Præst at staa og rette f. Eks. det Spørgsmaal, om vedkommende har beraadt sig med Gud i Himlen, naar man nærer en til Vished grænsende Formodning om, at vedkommende Person ikke har noget at gøre med Kirken. Naar de derimod frivilligt søgte kirkelig Vielse, havde man Lov til at antage, at naar de kom der, kom de der ogsaa af kirkelig Interesse, som kirkeligt sunde Mennesker. I øvrigt tror jeg lige saa lidt som den højtærede Minister, at dette Lovforslag bliver til Lov i den nærmeste Fremtid, og vi kunne da ogsaa leve uden det, men saa vil jeg rigtig nok ønske, at den højtærede Minister vil hjælpe os Præster til at faa et andet Ritual ved Viesler, og at Overvejelserne om Rituallet ikke blive alt for langvarige. Det trænge vi i høj Grad til, og derved ville Præsterne